

*Preacuviosului cin monahal, Preacucernicilor Părinți slujitori
ai Sfintelor Altare, Stimatelor autorități,*

Iubiți frați si surori întru Domnul,

Hristos a Înviat!

Vederea duhovnicească naște credința!

„Și în ceasul acela scultându-se, s-au întors
la Ierusalim și au găsit adunați pe cei unsprezece
și pe cei ce erau împreună cu ei, care ziceau că a
înviat cu adevărat Domnul și S-a arătat lui Simon”

(Luca 24, 33-34)

Învierea Mântuitorului Iisus Hristos, sau Paștele, este
considerată „Sărbătoarea Sărbătorilor”, deoarece însemnătatea
ei profundă ne vorbește despre *trecerea de la moarte la viață*

și de pe pământ la cer, de la stăpânirea întunericului, la lumina cea pururea fiitoare a lui Dumnezeu.

Se vorbește adesea că Învierea este cea mai mare minune a Fiului lui Dumnezeu. Faptul că Hristos a Înviat nu este o minune, spun părinții Bisericii. Ca Dumnezeu nici nu putea să moară, ci doar ca om. Minunea constă în faptul că Dumnezeu S-a întrupat. Întruparea nu s-a voit a fi un spectacol impresionist, ci Hristos S-a întrupat ca să se poată întâlni cu moartea în propria Lui zidire și astfel să o desființeze.

Mesajul sărbătorii Paștelui poate fi considerat în mărturisirea de credință: „cu adevărat a înviat Domnul și S-a arătat lui Simon” (Luca 24, 34), un mesaj care nemaiauzit până atunci, devine provocator pentru credința noastră, o pune la încercare, dar este și dătător de speranță.

Un scurt rezumat al activității publice a Mântuitorului „începând de la botezul lui Ioan până în ziua în care S-a înălțat la ceruri” (cf. Fapt. 1, 22) este prezentat de Sfântul Apostol și Evanghelist Luca în Faptele Apostolilor, când istorisește

convertirea sutașului Corneliu și a familiei sale: „Iar noi, apostolii, suntem martori pentru toate cele ce a făcut El și în țara iudeilor și în Ierusalim; pe Acesta L-au omorât spânzurându-L pe lemn. Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi și I-a dat Să se arate nu la tot poporul, ci nouă, martorilor dinainte rânduți de Dumnezeu, care am mâncat și am băut cu El, după învierea Lui din morți. Și ne-a poruncit să propovăduim poporului și să mărturisim că El este Cel rânduit de Dumnezeu să fie Judecător al celor vii și al celor morți” (Fapt. 10, 39-42).

Sfântul Apostol Petru insistă în calitatea sa și a celorlalți apostoli de a fi *martori* și *mărturisitori* ai experienței trăite alături de Mântuitorul Iisus Hristos în timpul vieții Sale pământești, dar și după Învierea Sa din morți.

Viața lor după ce Domnul a înviat s-a schimbat radical și din oameni puțin credincioși și fricoși, care s-au poticnit în credință, au devenit martorii îndrăzneți și curajoși ai Învierii Sale din morți, până la sacrificiul suprem al vieții pentru El.

Faptul că au mâncat și au băut cu El la masă, după învierea Lui din morți, este o certitudine care nu poate fi pusă la îndoială. Apostolii au fost martorii evenimentelor care au avut loc în preajma descoperirii mormântului gol și în perioada celor patruzeci de zile în care Domnul Înviat s-a arătat multora, perioadă în care i-a format de a fi mărturisitori ai Învierii Sale din morți.

Pe baza mărturiilor lor, noi, ne întemeiem credința, ca cei care au fost fericiți de Domnul Înviat, pentru că deși nu L-am văzut Înviat, am crezut: „Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut” (Ioan 20, 20).

Credința noastră este un gest elementar de încredere, de fidelitate și de ascultare de Dumnezeu Tatăl, care prin învierea Fiului Său din morți, cu trupul, Și-a manifestat puterea Sa dumnezeiască și a reînnoit Legământul Său cu întreaga făptură. Dacă Hristos a Înviat din morți, înseamnă că firea umană a fost ridicată în slava dumnezeiască a Preasfintei Treimi și că noi toți avem „apropiere către Tatăl într-un Duh”

(Efeseni 2, 18), datorită trupului Său omenesc, preaslăvit prin înviere.

Sântul Apostol Ioan relatează un episod interesant despre Sfântul Apostol Petru și celălalt ucenic (Ioan 20, 1-9), care aleargă să vadă mormântul lui Iisus la auzul veștii pe care a dat-o Maria din Magdala, cum că: „Domnul a fost luat din mormânt și nu știu unde L-au pus” (Ioan 20, 4). Prima parte a acestui episod evanghelic o are ca protagonistă pe Sfânta Mironosiță Maria din Magdala, care dis de dimineață, pe când încă era întuneric, a venit și a văzut piatra de la intrarea în mormânt răsturnată.

Ea credea că cineva a furat noaptea trupul Învățătorului; gândul său îl spune și celor doi Apostoli Petru și Ioan: „Și cei doi alergau împreună, dar celălalt ucenic, alergând înainte mai repede decât Petru a sosit cel dintâi la mormânt. Și aplecându-se a văzut giulgiurile puse jos, dar n-a intrat. A sosit și Simon-Petru, urmând după el, și a intrat în mormânt și a văzut giulgiurile puse jos. Iar mahrama, care fusese pe capul

Lui, nu era pusă împreună cu giulgiurile, ci înfășurată, la o parte, într-un loc. Atunci a intrat și celălalt ucenic care sosise întâi la mormânt și a văzut și a crezut” (Ioan 20, 4-8).

Din acest episod reiese o anumită tensiune între *vederea* de către Sfânta Mironosiță Maria din Magdala a pietrei răsturnate, cu dedicația ei legitimă că trupul Domnului a fost furat de vreun jefuitor de morminte și *vederea* Sfântului Ioan, care spre deosebire de femeia neputincioasă, a început să creadă: „Atunci a intrat și celălalt ucenic care sosise întâi la mormânt și a văzut și a crezut” (cf. Ioan 20, 8). Există așadar o *vedere* care nu provoacă adevărata credință și o *vedere* care dă naștere credinței.

Pentru Evanghelistul Ioan credința „celuilalt ucenic pe care îl iubea Iisus” (Ioan 20, 2) este rodul unei *vederi* particulare, care nu este *vederea* materială a Mariei Magdalena, nici cea a lui Petru. Este *vederea* duhovnicească care trece dincolo de *vederea* fizică, materială. Această *vedere* i-a permis „celuilalt ucenic”, care nu este altul decât Sfântul

Evangelist Ioan, să înțeleagă în profunzime însemnătatea mormântului gol și a trupului lui Hristos.

Vederea și înțelegerea duhovnicească sunt posibile numai celor care iubesc și cred dezinteresat că Iisus Hristos a înviat din morți. În baza acestei iubiri numai Sfântul Evangelist Ioan a înțeles însemnătatea tainică și duhovnicească a mormântului gol și a giulgiurilor înfășurate și întinse pe jos, care păstrau forma trupului și a capului lui Iisus. Deși laudă credința luminată de iubire a „celuilalt ucenic” sub anonimatul căruia se ascunde Sfântul Ioan Evangelistul, el justifică atitudinea lui Petru și a Mariei Magdalena în concluzia acestui episod, afirmând că aceștia încă nu știau Scriptura, că Hristos trebuia să Învieze din morți” (Ioan 20, 9).

Iubiți frați și surori întru Domnul,

Credința adevărată este cea care se întemeiază și se încredințează în totalitate Cuvântului lui Dumnezeu descoperit în Sfânta Scriptură. Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă: „dacă

ați înviat împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde se află Hristos șezând de-a dreapta lui Dumnezeu” (Coloseni 3, 1-2). Dumnezeu, „Care pe Însuși Fiul Său nu L-a cruțat, ci L-a dat morții pentru noi toți, cum nu ne va da oare, toate împreună cu El?” (Romani 8, 32).

De aceea Învierea Domnului implică, încă de acum de pe pământ și învierea noastră. În acest sens Sfântul Apostol Pavel le amintea creștinilor din Roma că participarea la Învierea lui Hristos și a noastră, începe din momentul botezului nostru: „deci ne-am îngropat cu El în moarte, prin botez, pentru ca precum Hristos a Înviat din morți, prin slava Tatălui, așa să umblăm și noi întru înnoirea vieții” (Romani 6, 4).

Viața noastră cu Hristos Cel Înviat, începe din momentul botezului și nu se sfârșește niciodată, de aceea să căutăm, zi de zi, să umblăm și noi prin înnoirea vieții, mai ales să înțelegem însemnătatea Învierii Domnului pentru fiecare dintre noi.

Timp de șapte săptămâni am săvârșit călătoria duhovnicească a Postului Mare, un urcuș al nevoițelor duhovnicești, prin post și rugăciune împletit cu fapte bune, căutând să ne înnoim viața, privind cu ochii sufletești spre Ierusalimul pătimirilor, răstignirii, morții și Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Suntem chemați să participăm la aceste momente dramatice din viața Mântuitorului Iisus Hristos, rugându-L pe Dumnezeu drăguțul, să ne dăruiască *vedere* duhovnicească, pentru a înțelege Taina Jertfei și a Învierii și însemnătatea lor pentru viața și mângâierea noastră.

„Cu adevărat a înviat Domnul și S-a arătat lui Simon” (Luca 24, 34) este un mesaj dătător de nădejde, dăruindu-ne putere să luptăm cu marile ispite ale vieții, care ca niște valuri puternice se ridică în fața noastră. Trăim vremuri grele, cu multe și dureroase încercări: războiul din țara vecină Ucraina, care de peste doi ani de zile provoacă suferință multă, teamă și pierderi de vieți omenești – au murit mult prea mulți oameni;

criza economică și inflație. Dar Mântuitorul Cel Înviat ne încurajează: „Nu vă temeți” (cf. Ioan 16,33).

Domnul Iisus Hristos a spus: „Eu sunt lumina lumii; Cel ce îmi urmează Mie, nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12).

Învierea Domnului ne dă curaj și nădejde, Mântuitorul Iisus Hristos ne cheamă să fim solidari și uniți în rugăciune, călăuzindu-ne cu lumina Sa să alegem calea vieții și nu a morții. Cu voce puternică, participând la Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care este și a noastră, să vestim această „minune a minunilor” și celor ce sunt în întunericul păcatelor.

Să înmulțim faptele bune, care sunt ca o făclie aprinsă în fața oamenilor, iar lumina pe care Învierea Mântuitorului Iisus Hristos ne-o dăruiește, să ne călăuzească și să ne dea putere să biruim pe cei vicleni și fățarnici, care uneltesc împotriva fiilor lui Dumnezeu.

În această zi de lumină și de har, vă binecuvintez și vă urez să aveți pace, credință și nădejde, sănătate și bunăsporire, rugând pe Mântuitorul Iisus Hristos Cel Înviat din morți, să vă dăruiască cele ce vă sunt de folos sufletelor și trupurilor voastre.

Adevărat a Înviat Domnul!

Al vostru arhipăstor, stăruitor în rugăciune către Mântuitorul Iisus Hristos, Cel înviat pentru pace și bunăvoire.

† **Andrei,**

Episcopul Covasnei și Harghitei

**Dată în Reședința Eparhială, astăzi 5 mai 2024, la Slăvitul
Praznic al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos**